

הלבבות מקוות פרק ח

א. כל המערב למקנה הרי הוא כמקנה, ומטבילין בו. גמות הסמוכות לפי המקנה, ומקום רגלי פרסות בהמה שהיו בהן מים אם היו מערבין עם מי המקנה כשפופרת הנוד, מטבילין בהן. חדרי המערה, וסדקי המערה מטבילין בהן, אף על פי שאין המים שבהן מערבין עם מי המקנה אלא בכל שהוא. מחט שהיתה נתונה על מעלות המקנה, והיה מוליך ומביא במים כיון שעבר עליה הגל, טהורה.

ב. עוקה שפתוך המקנה אם היתה הקרקע המבדלת בין העוקה ובין המקנה בריאה, ויכולה להעמיד את עצמה אין מטבילין במים שבעוקה, עד שיהיו מערבין עם המקנה כשפופרת הנוד; ואם אינה יכולה להעמיד את עצמה אפלו אינן מערבין אלא בכל שהוא, מטבילין בה.

ג. כותל שבין שני מקוות שנסדק לשתי, מצטרפין; ואם היה בשניהן ארבעים סאה, מטביל בכל אחת מהן. ואם נסדק לערב אין מצטרפין, עד שיהיה במקום אחד כשפופרת הנוד. נפרץ הכותל מלמעלה אם נתערבו המים למעלה מן הכותל כקלפת השום על רחב שפופרת הנוד, מצטרפין.

ד. כמה הוא שעור הנקב שהוא כשפופרת הנוד: כרחב שתי אצבעות בינוניות שלכל אדם, וחוזרות בו; ואינן בגדל, אלא שתי אצבעות ראשונות מן הארבע שבפס היד.

ה. כל שיעמד בשפופרת הנוד ממעט, ואפלו דברים שהן מבריתו שלמים. ספק יש בנקב כשפופרת הנוד, ספק שאין בו אין מצטרפין: מפני שעיקר הטבילה מן התורה; וכל שעיקרו מן התורה אף על פי ששעורו הלכה, ספק שעורו להחמיר.

ו. מטהרין את המקוות העליון מן התחתון, והרחוק מן הקרוב. כיצד: מביאין סילון שלחרס או שלאבר וכיוצא בהן, שאין הסילונות פוסלין את המקנה, ומניח את ידיו תחתיו עד שיהיה מתמלא מים ומושכו ומשיקו, עד שיתערב המים שבסילון עם מי המקנה האחר: אפלו כשערה דיו, והרי שני המקוות שהסילון ביניהן כמקנה אחד.

ז. שלוש גומות שבנחל, התחתונה והעליונה שלעשרים עשרים סאה, והאמצעית שלארבעים, ושטף שלגשמים עובר בתוך הנחל אף על פי שהוא נכנס לתוכן ויוצא מתוכן, אין זה ערוב; ואין מטבילין אלא באמצעית, שאין המים הנזחלין מערבין אלא אם כן עמדו.

ח. טיט רך שהפירה שוחה ושוחה ממנו, הרי זה נמדד עם המקנה; היה עבה עד שאין הפירה שוחה ושוחה ממנו, אינו נמדד.

ט. מקנה שיש בו ארבעים סאה מים וטיט, מטבילין בטיט ובמים. באיזה טיט מטבילין, בטיט זה הרף שהמים צפין על גביו.

י. היו המים מצד אחד, והטיט הרף מצד אחר מטבילין במים, ואין מטבילין בטיט. כל שתחלת בריתו מן המים, כגון יבחושין אדמין מטבילין בו; ומטבילין בעינו שלדג.

יא. מִקְנֶה שֵׁשׁ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה מְכֻנּוֹת, וַיֵּרְדּוּ שְׁנַיִם וְטָבְלוּ
זֶה אַחֲרֵי זֶה אֶף עַל פִּי שְׂרָגְלָיו שֶׁלְּרֹאשׁוֹן נִוְגְעוֹת בַּמַּיִם, הָרֹאשׁוֹן
טָהוֹר וְהַשֵּׁנִי בְּטֻמְאַתּוֹ: שֶׁהָרִי חָסְרוּ הַמַּיִם מֵאַרְבָּעִים סָאָה.
הַטָּבִיל בּוֹ תַּחֲלָה סָגוּס עָבָה וְכִיּוֹצֵא בּוֹ, וְהַגְבִּיהוּ אִם הָיָה מִקְצֵת
הַסָּגוּס נִוְגַעַת בַּמַּיִם, הָרִי הַטּוֹבֵל בְּאַחֲרוֹנָה טָהוֹר: שֶׁהָרִי הַמַּיִם
כָּלֵן מְעֻרְבִין.

יב. הַטָּבִיל בּוֹ אֶת הַמָּטָה וְכִיּוֹצֵא בָּהּ אֶף עַל פִּי שֶׁדָּחַק רִגְלֵי
הַמָּטָה בְּטֵיט עָבָה שֶׁבִּקְרָקַע הַמִּקְנֶה עַד שֶׁצָּפוּ הַמַּיִם עָלֶיהָ
מִלְמַעְלָה, הָרִי זֶה טָהוֹרָה: שֶׁהָרִי לֹא נִטְבָּעוּ בְּטֵיט, עַד שֶׁטָּבְלוּ
בַּמַּיִם תַּחֲלָה.

יג. הַטָּבִיל בּוֹ יוֹרֶה גְדוּלָּה, הָרִי זֶה טְמֵאָה כְּשֶׁהִיתָה, מִפְּנֵי שֶׁהַמַּיִם
נִתְּזִין וַיּוֹצְאִין חוּץ לַמִּקְנֶה, וְנִמְצָא חָסֵר מֵאַרְבָּעִים. כִּי־עַד יַעֲשֶׂה:
מִוִּידָה דֶּרֶךְ פִּיָּה, וְהוֹפְכָה בַּמִּקְנֶה, וּמִטָּבִילָה; וּמַעֲלָה אוֹתָהּ
דֶּרֶךְ שׁוּלְיָה כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיוּ הַמַּיִם שֶׁבְּתוֹכָהּ שְׁאוּבִין, וַיַּחֲזִרוּ
לַמִּקְנֶה וַיִּפְסְלוּ אוֹתוֹ.

יד. מִקְנֶה שְׁמִימִיו מְרַדְּדִין כּוֹבֵשׁ אֶפְלוּ חֲבִלֵי קֶשׁ וְחֲבִלֵי קָנִים
בְּתוֹךְ הַמַּיִם וּמִן הַצִּדְדִין, עַד שֶׁיַּעֲרֻמוּ הַמַּיִם לְמַעְלָה; וַיּוֹרֵד
וְטוֹבֵל לְתוֹכָן.